

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-2 У 12935/16
Дана 02.02.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Мире Василијевић и Вере Маринковић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Томић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења број 120-01-511/2016-01 од 12.07.2016. године, у предмету накнаде за одвојен живот, у нејавној седници већа, одржаној дана 02.02.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе у Врању број ... од 22.04.2016. године, којим је одбијен захтев тужиоца за накнаду на име одвојеног живота.

У тужби, поднетој овом суду, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и наводи да је радио на пословима полицајца, који је најпре обављао у Секретаријату унутрашњих послова у Пећи, а затим је прешао са радом у Крагујевац, где се и преселио са својом породицом. Решењем МУП-а бр. ... од 01.05.2000. године, привремено је распоређен на радно место полицајца у Полицијској станици у ОУП Врање, где је радио у периоду од 15.10.2004. до 15.10.2005. године. Будући да чланови његове уже породице живе у Крагујевцу, а да он нема решено стамбено питање у Врању где је упућен на рад, то сматра да му припада накнада за одвојени живот од породице, која износи 75% од просечне зараде по запосленом у привреди Републике, а у смислу члана 20. Уредбе о накнадама и другим примањима запослених у државним органима изабраних, односно

постављених лица. Како тужиоцу није исплаћивана наведена накнада за период од 13.10.2001. па до 14.10.2004. године, исти је у предмету Општинског суда у Врању П.1. бр. ... водио поступак против Републике Србије – МУП-а РС, ради исплате те накнаде која му је досуђена у укупном износу од 651.942,00 динара са законском затезном каматом. Након тога, тужилац је у предмету Општинског суда у Врању, сада Основног суда, бр. П.1. ..., који сада носи нови бр. П.1. ..., поднео нову тужбу, ради наплате накнаде за одвојени живот од породице за период од 15.10.2004. до 15.10.2005. године, дакле, за период након досуђења исплаћеног износа по истом чињеничном и правну основу. Такође указује на пресуду Апелационог суда у Нишу од 12.05.2010.године према којој је заузет став да накнада за одвојен живот може се признати тужиоцу и да за признавање исте све до 30.06.2006.године до ступања на снагу Закона о државним службеницима, није услов да се тужилац обраћао пре покретања поступка надлежном старешини, већ да је такав захтев могао поднети и током судског поступка. Из наведених разлога сматра да је закон погрешно примењен на његову штету. Предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење. Тражио је трошкове управног поступка.

У одговору на тужбу, тужени је остао при разлозима из оспореног решења и предложио да суд тужбу, као неосновану, одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. ст. 2. и 3. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Србије“, број 111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужилац дана 06.02.2012. године поднео захтев првостепеном органу за признавање права на накнаду за одвојен живот за период од 15.10.2004. до 15.10.2006. године, па како је тужилац који је распоређен на радно место полициског службеника Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе у Врању, захтевао утврђивање права на ретроактивну исплату накнаде за одвојен живот од породице, за период пре више од три године у односу на датум подношења захтева за утврђивање и исплату овог права, то је на основу члана 196. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр 24/05, 61/05 и 54/09), првостепени орган ожалбеним решењем одбио захтев тужиоца као неоснован.

Одредбом члана 169. Закона о полицији („Службени гласник РС“, бр. 101/05 и 63/09) прописано је да се на положај, дужности, права и одговорности запослених у Министарству примњују прописи о радним односима у државним органима, ако овим законом и прописима донетим на основу овог закона није друкчије одређено. Одредбом члана 4. став 1. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, бр. 79/05...104/09) прописано је да се на права и дужности државних службеника, који нису уређени овим или посебним законом или другим прописом примењују општи прописи о раду и посебан колективни уговор за државне органе. С

обзиром да је право на накнаду за одвојен живот од породице, право из радног односа који остварују запослени у државним органима и постојање тог права се утврђује решењем надлежног органа на захтев запосленог, ако су испуњени прописани услови за исплату те накнаде, који се утврђују и обрачунавају сагласно Уредби о накнади трошкова и отпремини државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр. 86/07 и 93/07), а да је одредбом члана 196. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 61/05 и 54/09) прописано да сва новчана потраживања из радног односа застаревају у року од три године од дана настанка обавезе, те да је у конкретном случају тужилац, поднео захтев за ретроактивну исплату накнаде за одвојени живот од породице, дана 06.02.2012. године, за период 15.10. 2004 . до 15.10.2005. године, дакле по протеку рока од три године прописаног цитираним чланом 196. Закона о раду, то је правилно по оцени суда, поступио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца, налазећи да је правилно првостепени орган, без повреде правила поступка на правилно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право.

За своју одлуку тужени орган је дао довољне и јасне разлоге правилном оценом навода жалбе који су и наводи тужбе, у складу са чланом 235. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“ бр. 30/10) које у свему прихвата и овај суд, налазећи да нису основани наводи тужбе и да нису од утицаја на законитост оспореног решења, из разлога правилно датих у образложењу оспореног решења.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09) одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Тужилац је тражио трошкове управног спора, али с обзиром да није успео у спору, суд је на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 02.02.2018. године, I-2 У 12935/16

Записничар
Снежана Томић,с.р.

Председник већа - судија
Олга Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ